

50 ANYS DE LA MARXA PER LA LLIBERTAT AL TERRITORI

Des de la Sènia havia de sortir una de les columnes per a reclamar llibertat i amnistia

Libertat

A dalt, acte que es va fer a Montblanc el 2012 per a commemorar la Marxa del 76. A la imatge, Arcadi Oliveres, que va morir el 2021, i Àngel Colom, dos dels impulsors de la Marxa. A baix, cartells sobre la Marxa. / ACN / CEDIDA

al municipi i diferents participants van ser interceptats abans d'arribar-hi. Entre els qui no van poder passar hi havia Joan Reventós, figura referent del socialisme català que, segons recorda Antich, ja va quedar bloquejat a l'altura d'Ulldecona.

A la Sènia també hi va haver detencions de persones que havien arribat prèviament per a participar en la sortida. La repressió d'aquell primer cap de setmana es va repetir, amb intensitats diferents, en les diverses columnes de la Marxa. La policia no intentava només dispersar una manifestació. Intentava evitar que la columna arribés a desfilat. "Jo no vaig participar en la marxa perquè vaig estar controlat", diu Beltran. Antich ho explica també així:

"Jo vaig fer preparatius i activitats, però ja a la marxa no vaig poder participar. Estava retingut".

I és que en el cas d'Antich, el control policial no es va acabar amb aquella primera detenció unes setmanes abans. Ell i dos altres veïns d'Ulldecona vinculats a la mobilització, Josep Vericat i Joan Vidal, van haver d'anar repetidament a la caserna de la Guàrdia Civil durant els caps de setmana. Hi passaven bona part de dissabte i de diumenge. "Pràcticament, ens van tindre anant allà tots els caps de setmana perquè no poguéssim anar als llocs", recorda Antich. No sempre estaven tancats dins. En alguns moments els deixaven estar asseguts al carrer, davant la caserna, on fins i tot s'apropaven amics

i coneguts. Però no podien marxar.

Les autoritats li van imposar una multa de 100.000 pessetes, una quantitat molt difícil d'assumir per a un treballador de l'època. Segons explica, la sanció responia al fet que la policia li atribuïa un paper de coordinació territorial. "A mi m'atribuïen ser el responsable de les Terres de l'Ebre", recorda.

La possibilitat de no poder pagar-la i acabar novament detingut el va portar a passar uns dies fora de casa. Continuava treballant per la zona de València mentre la seua dona ni tan sols sabia exactament on era. Finalment, la primera amnistia impulsada pel govern d'Adolfo Suárez aquell mateix estiu va evitar que hagués d'afrontar la sanció. "Gràcies a això

no vaig haver de pagar les 100.000 pessetes, que en aquell moment no les hagués pogut trobar", explica.

La mateixa Transició que avançava des de Madrid continuava convivint, sobre el terreny, amb multes, seguiments i casernes. Beltran insistix que aquell era un temps d'una gran incertesa. "Tot estava penjat d'un fil. Era tot molt insegur, molt incert", expressa.

Per això, diu, cal entendre la implicació dels joves d'aquella generació dins d'un context molt diferent del present. Ell havia nascut el 1956 i només tenia vint anys quan se va implicar en l'organització de la Marxa a Alcanar. "La meua implicació va ser perquè hi havia la il·lusió, l'esperança que allò s'havia de canviar, i

aprofitar el moment per a canviar", diu Beltran, qui conserva molt poc material d'aquells dies. Un adhesiu i poca cosa més. Estar sota vigilància tampoc convidava a guardar papers, fotografies o propaganda que poguessen acabar convertint-se en proves: "No convenia guardar moltes coses".

Cinquanta anys després, Beltran observa amb preocupació que una part dels joves s'acosten avui a moviments d'extrema dreta, una realitat que contrasta amb l'experiència de la seua generació. "Ho trobo molt frustrant. Quina diferència de llavors, dels ideals que tenies, de la utopia!", admet. Amb tot, considera que el fenomen supera les fronteres de l'Estat. ■